

„Rivista di Diritto Agrario”

Alberto Abrami, *La soppressione del Corpo Forestale dello Stato e le ragioni del bilancio* (Zniesienie państwowej administracji leśnej ze względów budżetowych), RDA 2016, z. 1, s. 120–122.

W styczniu 2016 r. włoska rada ministrów zatwierdziła projekt dekretu wprowadzającego ustawę o reformie administracji publicznej dotyczącej urzędników leśnych państwa. Znaczenie używanego przy tej okazji terminu „reorganizacja” objęło wygaszenie administracji leśnej i „przeniesienie jej funkcji” do Ministerstwa Obrony. Dotychczas służby leśne właściwe były m.in. w ściganiu przestępstw dotyczących środowiska, terytorialnej ochrony hydrologicznej, tymczasem reforma wcieliła je do zasobów militarnych, które mogą być wykorzystywane za granicą. Oprócz wspomnianych funkcji, służby określone jako *Corpo Forestale dello Stato* zarządzają majątkiem leśnym o istotnych walorach uznawanych na szczeblu europejskim, związanych z zapewnieniem bioróżnorodności roślinnej i zwierzęcej. Autor wskazuje, że powierzchnia włoskich lasów wynosi 120 000 ha. Z uwagi na planowane zmiany rodzi się pytanie o ich przyszłość, w szczególności o to, czy będą one zarządzane przez administrację policyjną (*Carabinieri*) i czy w ogóle interes państwa w obszarze lasów będzie jeszcze reprezentowany, skoro następuje rezygnacja z realizacji polityki leśnej w związku z wygaszeniem administracji leśnej, co spowodowane jest problemami budżetu państwa.

Filomena Prete, *I prodotti agricoli tra tutela privilegiata del credito agrario e tutela degli interessi del sistema agro-alimentare* (Produkty rolne między uprzywilejowaną ochroną kredytu rolnego a ochroną interesów systemu rolno-spożywczego), RDA 2016, z. 2, s. 79–119.

Autorka podejmuje rozważania na temat uprzywilejowania interesów, jakie wiążą się z obrotem produktami rolnymi zarówno w świetle włoskiej regulacji prawnej, jak i Stanów Zjednoczonych (amerykańskim kodeksie handlowym), w relacjach rolnik–bank. W modelu amerykańskim rozwiązano konflikt pomiędzy zabezpieczeniem interesów a kredytem rolnym przez nadanie pewnego rodzaju „równego” statusu wszystkim wierzycielom, przy uwzględnieniu reguły *first-to-file*. We włoskich regulacjach ustawodawca również wprowadził narzędzie nazywane *trascrizione* – powiadomień publicznych i ochronę obrotu prawnego bez uszczerbku dla interesów systemu rolno-spożywczego (art. 44 dekretu legislacyjnego z 1 września 1993, n. 385 „Testo Unico delle leggi in materia bancaria e creditizia”).

Mariagrazia Alabrese, *TTIP e agroalimentare. Prime riflessioni a margine delle proposte dell’Unione Europea nella negoziazione della Trans-atlantic Trade and Investment Partnership* (TTIP i kwestia rolno-żywnościowa. Pierwsze refleksje na marginesie propozycji negocjacyjnych Unii Europejskiej w sprawie Transatlantyckiego Porozumienia Inwestycyjno-Handlowego), RDA 2016, z. 2, s. 210–242.

Przedmiotem rozważań jest problematyka dotycząca propozycji rozwiązań negocjacyjnych Unii Europejskiej w sprawie Transatlantyckiego Porozumienia Inwestycyjno-Handlowego (TTIP), które obejmie największy na świecie obszar wolnej wymiany handlowej. Porozumienia o charakterze regionalnym wywierały silny wpływ na kształtowanie się relacji handlowych pomiędzy państwami lub regionami, które prowadziły do głębokiej integracji (np. Trans-Pacific Partnership, Regional Comprehensive Economic Partnership, Continental Free Trade Area). Takim porozumieniem jest niewątpliwie porozumienie TTIP. Kwestie żywnościowe były w przeszłości przedmiotem kontrowersji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi. Obecnie najwięcej wątpliwości budzą zagadnienia ochrony zdrowia i utrzymanie wysokiego standardu jakości i bezpieczeństwa żywności. Naturalnie uzasadnieniem wejścia we wspomniane stosunki handlowe są postępujące reformy Wspólnej Polityki Rolnej i potrzeba otwarcia sektora rolno-spożywczego na rynek międzynarodowy. Problemem pozostaje jednak to, czy możliwe jest zachowanie „zbieżności” między odrębnymi porządkami prawnymi stron negocjowanej umowy, których istnienie zależy jednak od kategorii pozaprawnych, wartości kulturowych, poziomu ochrony konsumenta, ocen socjoekonomicznych itd. W podsumowaniu autorka wyraża nadzieję na to, że TTIP będzie narzędziem podnoszenia światowych „standardów”, a nie obniżania unijnych.

Marianna Giufrida, *Proprietà agraria* (Własność rolnicza), RDA 2016, z. 3, s. 273–305.

Artykuł dotyczy problematyki własności rolniczej. Termin „własność rolnicza” nie jest tożsamy z pojęciem prywatnej „własności obszarowej” (*proprietà teriera*). Te ostatnie charakteryzuje zwłaszcza przedmiot, tj. istnienie pewnego obszaru przeznaczonego do prowadzenia działalności rolniczej, co z kolei jest charakterystyczne dla wyróżnienia kategorii normatywnej „przedsiębiorcy rolnego”.

Regulacje prawne obowiązujące przed wejściem w życie art. 10 dekretu legislacyjnego nr 23 z 2011 r. w zakresie obrotu gruntami rolnymi potwierdzały jedynie, że cechą tych gruntów była zwłaszcza zdolność tworzenia małej własności wiejskiej. Należało więc znaleźć przesłanki dla uzyskania finansowego wsparcia z tytułu jednolitych płatności obszarowych. Własność rolnicza kształtowana jest jednak przez odwołania do atrybutów natury podmiotowej – cech „przedsiębiorcy rolnego”, których jednak nie sposób oderwać od charakterystyki właściciela. Zdaniem autorki oba profile własności są połączone.

Opracowanie: KATARZYNA LEŚKIEWICZ

PRZEGLĄD PRAWA ROLNEGO

NR 1 (20) – 2017, 281–283

DOI: 10.14746/ppr.2017.20.1.16